

(Versió per a 20 personatges)

LA MÀQUINA
DEL PROFESSOR ARMAND

(Versió per a 20 personatges)

VICENTE CAÑÓN

A partir dels 11 - 12 anys

Correcció Jordi Barbarà i Magda Guillén

La màquina del professor Armand
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1998 Tarragona

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nens tinguin una primera experiència dins del món del teatre, per això, he fugit d'arguments molt enrevessats, complicats i poc creïbles. Tot això es tradueix en un text àgil, dinàmic, replet de frases curtes i de fàcil aprenentatge, adequades a la seva edat i relacionades amb l'acció a realitzar.

Amb la finalitat de facilitar el treball a la persona que va a dirigir teatre, l'obra conté una gran quantitat d'acotacions, en les quals explico: escenografia, vestuari, característiques dels personatges i moviments dels actors —posada en escena— i algun que un altre gag, que faran les delícies del públic assistent.

Abans d'escriure teatre per a nens, em trobava amb obres en les quals hi havia un únic protagonista amb una gran quantitat de text, mentre que la resta de personatges no tenien gairebé o gens, i el seu paper es limitava a, per exemple, fer d'arbre o núvol; el que no em semblava pedagògic. Per això, en les meves obres, he intentat que el protagonista no tingui un elevat nombre de frases i que la diferència entre la resta de personatges i ell, sigui mínima. Si per alguna raó, un personatge no té moltes escenes, aquesta diferència es compensa amb la representació d'un paper divertit o especial que es ficarà als espectadors en la butxaca. Tal és el cas de l'home prehistòric.

És molt important que el nen no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, omple de paraules sense significat. A més, hem d'aconseguir que els actors es moguin per l'escena amb molta naturalitat i dinamisme, i no que es limitin a romandre estàtics dient un text, repetint-ho com si fossin lloros.

Tant el públic com els actors han de gaudir del teatre com si es tractés d'un joc, d'un viatge a la imaginació. Han de desprendre's d'ells mateixos per ser l'altre… el seu personatge.

Tot el que el nen somia, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística, és —per sobre de tot— un acte de llibertat.

*Existeixen dues versions més curtes, per a 14 i per a 18 personatges

*Les entrades i sortides dels actors/actrius es faran per la dreta o l'esquerra de l'actor.

SINOPSI:

El Professor Armand ha creat una màquina per poder viatjar en el temps. Un grup dels seus alumnes entra al laboratori i, sense voler, serà el primer en provar-la. La màquina els portarà a conèixer al Comte Guifré "el Pilós". El nens i nenes viuran aventures, perills i descobriran una confabulació que pot canviar la història.

*Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa. Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual – fotos o vídeos, links -, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies

V. Cañón

* Aquesta obra va guanyar a l'any 1998 el primer premi de Catalunya de teatre al concurs "Amunt el teló" que organitza el Congrés de Cultura Catalana *El país a l'escola*

PERSONATGES:

AINA
DAFNE
ÒSCAR
ARNAU
ALEIX
GUIU
LAIA
NORA

PROFESSOR ARMAND

COMTE GUIFRÉ
COMTESSA GUINEDILDA

GUIFRÉ-BORRELL (fill)
EMMA (filla)
MIRÓ (fill)

DAMA (de companyia)

SOLDAT 1
SOLDAT 2
SOLDAT 3
SOLDAT 4

HOME PREHISTÒRIC

VESTUARI:

Els personatges actuals portaran robes molt divertides i plenes de color. El professor Armand, portarà una americana fosca amb camisa blanca i corbatí *("pajarita")* i ulleres. Els personatges de l'Edat Mitjana portaran vestuaris molt representatius de l'època que representa. *(Sempre es pot recórrer a "google" imatges.)* Les dones, vestits llargs i molt "cursis", l'Emma portarà un vestit semblant al de la seva mare, però molt més senzill El Comte i el seus fills portaran capa i un vestit de color marró o vermell fosc. Els Soldats aniran vestits de negre amb un casc. El soldat 1 portarà, una llança i a l'escena 17, també un escut amb un escut d'armes de color groc. La resta de Soldats portaran llança.

ESCENOGRAFIA:

Per no complicar el treball als escenògrafs, farem que la màquina del temps estigui sempre al mateix lloc i que els altres objectes decoratius, taules del laboratori, tron dels comtes, objectes de l'Edat Mitjana, etc., tinguin rodes perquè entrin i surtin d'escena ràpidament i sense fer soroll.

ESCENA 1

(Per la dreta entra el PROFESSOR Armand; va cap al seu invent i comença a donar-li els últims retocs. En aquest moment entra l'ALEIX per la dreta)

ALEIX: *(Entrant, per la dreta)* Perdó!
PROFESSOR: *(Tapant el seu invent)* Eh? Sí, passa. Què volies?
ALEIX: Volia saber si el treball de ciències, l'hem de donar demà?
PROFESSOR: *(Atabalat)* Quin treball?
ALEIX: Vostè va dir de portar-li un objecte del passat, i explicar per què es feia servir.
PROFESSOR: Ah, sí! És clar! *(Més tranquil)* Doncs demà, porteu-lo tots demà.
ALEIX: *(Mirant la màquina)* Què és això, professor?
PROFESSOR: *(Espantat)* No res, un màquina de... de... mirar la pressió de... l'aigua.
ALEIX: Ah, és per això! *(Sortint per la dreta)* Doncs, fins demà.
PROFESSOR: Fins demà. *(Descansant)* Uf! Quin espant, una mica més i m'enxampa. *(Continua donant els últims retocs)* Ja està a punt de funcionar. D'aquí una estona vindré, quan no hi hagi ningú a l'escola. *(Orgullós pel seu invent)* Jo seré el primer a provar-la. *(La torna a tapar-la i surt d'escena per l'esquerra)*

ESCENA 2

(L'ALEIX torna a treure el cap per la dreta, aquesta vegada en companyia de l'ARNAU. Vigilant que ningú no els miri, van cap a la màquina, la destapen i comencen a mirar tots el botons)

ALEIX: *(Xafarder)* Per a què deuen servir aquest botons? *(Comença a tocar-los)* Aquí posa "anys".
ARNAU: Sí, però només hi ha quatre zeros.
ALEIX: *(Fent el gest de boig amb el dit)* Aquest professor. *(Obrint la porta de la màquina)* Mira, per aquí es pot entrar!
ARNAU: Què hi ha dintre?
ALEIX: No res. *(Pensant)* Escolta, fem una cosa, quan jo tanqui la porta, tu prems el botó vermell. Què et sembla, de posar-la en marxa? Va, vinga, provem-ho! Va!
ARNAU: N'estàs segur? No passarà res?
ALEIX: Què ha de passar? No siguis covard.
ARNAU: *(Ofès)* Jo, covard? Ara veuràs, passa i tanca la porta. *(L'ALEIX ho fa)* Estàs preparat? A la una, a les dues i a les tres. *(Prem el botó)*

(En aquest moment tota la màquina es posa en moviment i en comença a sortir fum. Quan s'atura, l'ARNAU obre la porta i L'ALEIX no hi és dintre)

ARNAU: *(Molt espantat)* Aleix, on ets? *(Mira als costats de l'escenari, buscant ajuda)* Socors, que algú m'ajudi. *(Sense voler-ho prem un altre cop el botó vermell)* Oh no! *(Espantat)* Un altre cop he pitjat el botó vermell. *(La màquina es posa en marxa i l'ARNAU surt d'escena, per la dreta, molt espantat)* Qui ens manaria a mi...

ESCENA 3

(Surt de la màquina l'ALEIX mig atordit)

ALEIX: *(Buscant per l'escena)* Arnau, on ets? Arnau!

(Es torna a obrir la porta i entra un home de la prehistòria, perseguint l'ALEIX)

HOME PREHISTÒRIC: Grurrrrrrrrr!
ALEIX: Socors! Que algú m'ajudi. *(Surt per l'esquerra)*
HOME PREHISTÒRIC: *(Aixecant la branca d'arbre que fa servir com a arma, surt darrere de l'ALEIX)* Grurrrrrr!

ESCENA 4

(L'ARNAU, entra per la dreta i mira que estigui el laboratori buit. Va cap a la màquina, obre la porta i poc després crida els seus amics: ÒSCAR, DAFNE, AINA, GUIU, NORA I LAIA)

ARNAU: Podeu passar.
ÒSCAR: *(Entrant i mirant el laboratori)* On és, l'Aleix?

(L'ARNAU sense parlar, assenyala la màquina)

LAIA: (*Espantada, a l'ARNAU)* Dintre de la màquina?

(L'ARNAU assenteix amb el cap)

DAFNE: *(A l'ARNAU)* Vols dir que l'Aleix s'ha posat aquí dintre**?**
ARNAU*:* Exactament.
GUIU: *(Assenyalant la porta)* Tu has tocat aquest botó vermell? *(Assenyalant el botó)*
ARNAU*:* Sí Guiu, he pitjat el botó vermell.
NORA: I poc després, l'Aleix... ha desaparegut?
ARNAU: Això mateix!
AINA: *(Obrint la porta)* Doncs aquí dintre no hi ha ningú. *(Cridant dintre de la màquina)* Hola! Hi ha algú?

ÒSCAR: *(Vigilant la porta de l'esquerra)* Silenci. *(Va cap a l'esquerra)* Eh! Que ve el professor!
GUIU: *(Espantat)* No ens pot veure aquí dintre. Què fem?
ARNAU: Si ens troba aquí s'enfadarà molt!
LAIA: Hem d'amagar-nos!
AINA: *(Obrint la porta de la màquina)* Amaguem-nos aquí dins fins que marxi.
DAFNE: Bona idea! Va, tots a dintre.
NORA: *(Veu l'ARNAU que té dubtes)* Vinga, Arnau, que ningú tocarà res. No siguis covard.
ARNAU: Jo, covard? *(L'ARNAU passa dintre de la màquina i poc després entren tots i l'AINA tanca la porta)*

ESCENA 5

(Entra per l'esquerra el PROFESSOR. Va directe cap a la màquina)

PROFESSOR: Oh, el drap ha caigut! *(Sense donar-li cap importància)* Serà culpa del vent. *(Comença a tocar botons)* Bé, avui és el gran dia! Per primer cop l'home viatjarà en el temps i podrà conèixer les persones més importants de tots els temps. *(Tocant més botons)* Jo, el primer viatge vull fer-lo a l'Edat Mitjana. Vull veure els cavallers i les seves dames, conèixer els seus costums. *(Prem el botó vermell i la màquina torna a posar-se en marxa. Quan el PROFESSOR va cap a la porta, per l'esquerra entra l'home de la prehistòria i li dóna un cop amb la seva arma, que el fa perdre el coneixement i l'arrossega cap a l'esquerra, sortint tots dos de l'escena)*

ESCENA 6

(La màquina comença a fer tot tipus de sorolls i quan torna a il·luminar-se l'escena, el laboratori ha desaparegut i l'escenografia ara representa un bosc)

ÒSCAR: *(Obrint la porta i mirant al seu voltant)* Eh, això no és el laboratori! *(Surt de la màquina)*
DAFNE: *(Sortint)* Quin espant! Pensava que érem en un coet espacial.
AINA: Però si no som al laboratori... *(Mira espantat al seu voltant)*
GUIU: *(Mirant per tot arreu)* On som?
ARNAU: En sembla que viatjant pel temps.
LAIA: *(Incrèdula)* Viatjar pel temps!
NORA: *(Burlant-se de l'ARNAU)* Quina "xorrada" dius. *(Treu un telèfon mòbil de la butxaca del seu pantaló)* El meu mòbil no dóna cap tipus de senyal.
ARNAU: És clar, no sentíeu parlar el professor?

GUIU: Sí, deia que volia fer un viatge al passat i conèixer a... (*Es talla en veure a la DAFNE, passejant nerviosa per l'escena)*
DAFNE: *(Passejant per l'escena)* En sembla que l'Arnau té raó, mireu: *(Assenyalant cap a la dreta)* Qui són aquells?
ÒSCAR: No se qui són... però venen directes cap a nosaltres.

ESCENA 7

(Entren per la dreta dos nens i una nena. Són el GUIFRÉ-BORRELL, l'EMMA i en MIRÓ, fills del Comte GUIFRÉ. Vénen corrent perquè juguen a córrer)

GUIFRÉ-BORRELL: *(A MIRÓ)* Vinga, no m'agafes.
EMMA: *(A MIRÓ, burlant-se)* I a mi tampoc!
MIRÓ: *(Entrant molt cansat)* És clar! Com que sóc el més petit.
GUIFRÉ-BORRELL: *(Veu els nens)* Eh, mira, qui són aquells?

(Els viatgers de la màquina és queden immòbils)

EMMA: *(Acostant-se)* Quines vestimentes més estranyes que porten.
GUIFRÉ-BORRELL: Deu ser gent pobra.
MIRÓ: Potser son estrangers?
GUIFRÉ-BORRELL: *(Espantant)* Oh, pitjor! Potser són enemics!
EMMA: *(Espantada)* Sí, ho podem ser!
ÒSCAR: Oh, no! No som enemics.
MIRÓ: *(Bocabadat)* Si parlen com nosaltres!
GUIFRÉ-BORRELL: *(Sempre jugant a ser un home)* Això no vol dir res. Molta gent sap parlar el català.
EMMA: *(Al seu germà gran)* Tens raó. *(Cridant, al SOLDATS)* Soldats.

(Entren, per la dreta, els soldats amb les seves llances)

SOLDAT 1: Em cridàveu?
GUIFRÉ-BORRELL: Sí, agafeu aquests enemics nostres i porteu-los al castell.
SOLDAT 2: Sí, ara mateix. *(Pels viatgers)* Vosaltres quiets i no us passarà res.
DAFNE: *(Als seus amics)* Tinc por!
AINA: I jo.*(Per la DAFNE)* No els portis la contrària als soldats, eh?
SOLDAT 3: Vinga, cap al castell.
GUIU: Però...
SOLDAT 4: *(Al GUIU)* Silenci! *(A la resta)* Les mans enlaire. *(Els viatgers ho fan)*
SOLDAT 3: Vinga ràpid!

(Comencen a sortir d'escena per la dreta els viatgers i els soldats)

LAIA: *(Al seus amics)* Vol dir que això ens està passant de veritat?
NORA: Jo crec que es un...
SOLDAT 1: *(furiós)* No parleu entre vosaltres.
SOLDAT 2: *(furiós)* Silenci, al pròxim que parli li tallo la llengua.

(Els viatgers fan el gest de tancar la boca i amenaçats pels soldats surten d'escena per la dreta)

ESCENA 8

(Els fills de GUIFRÉ miren cap als viatgers)

MIRÓ: *(A l'EMMA)* Em sembla, germaneta, que no tenies raó de cridar els soldats.
EMMA: Ah, no? I si haguéssim tret una espasa i t'haguessin matat, què?
MIRÓ: *(Desanimat)* No tenien cara de males persones. Si eren més petits que nosaltres.
GUIFRÉ-BORRELL: L'única manera de saber qui eren, és anar al castell. *(Surt corrent, empenyent el seu germà)* Jo vull ser el primer. *(Surt d'escena per la dreta, corrent)*
EMMA: *(Surt corrent, empenyent el seu germà petit)* Jo, la segona!
MIRÓ: Això és trampa, sempre he de ser jo l'últim. *(Surt corrent, perseguint els seus germans)*

ESCENA 9

(Torna a posar-se en marxa la màquina del temps i en obrir-se la porta entren a l'escena el PROFESSOR ARMAND i l'ALEIX)

PROFESSOR: *(Buscant)* Vols dir que són aquí?
ALEIX: No en tinc ni idea. Però el que sí que hi és... *(Assenyalant la màquina, perquè la porta s'està obrint lentament)* és el nostre amic.
PROFESSOR: Socors!
ALEIX: Que algú ens ajudi!

(Van corrent cap a la dreta i surten d'escena)

HOME PREHISTÒRIC: *(Sortint lentament de la màquina)* Grurrrrrr! On sou? Per què despertar. Jo dormir... jo dormir. *(Surt darrere d'ells)*

ESCENA 10

(L'escena representa l'interior d'un castell. Hi trobarem, al centre, dos trons i tres cadires o tres bancs, situats a la dreta, que han estat col·locats pels soldats. La màquina del temps encara roman al centre de l'escena. Després de sentir les trompetes, entren el COMTE GUIFRÉ i la COMTESSA GUINEDILDA i seuen cadascú a uns dels trons. El soldats, resten a l'escena)

GUIFRÉ: *(Una mica fart del comportament del seus fills)* A veure què els passa, ara, a aquests fills nostres?
GUINEDILDA: Diuen que han estat a punt de ser atacats per una banda de delinqüents al bosc.
GUIFRÉ: Afortunadament. els nostres soldats els han arrestat. *(Cridant)* Soldats.
SOLDATS 1-2-3 i 4: *(Apropant-se)* A les seves ordres, senyor.
GUIFRÉ: Porteu-me els presoners.
SOLDATS 1 i 2: Ara mateix, senyor. *(Surten, de l'escena per l'esquerra)*
GUINEDILDA: *(Al SOLDATS 3 i 4)* I de pas crideu també els meus fills.
SOLDAT 3 i 4: Tot seguit senyora.

(Els soldats 3 i 4 surten de l'escena, per l'esquerra)

GUIFRÉ: *(Mirant la màquina)* Quin objecte deu ser?
GUINEDILDA: No ho sé, però un bon grapat de soldats, han suat molt per portar-lo del bosc fins aquí.
DAMA: *(Entrant, per la dreta)* Bon dia. *(Fa reverència)* Senyors. *(Per la màquina.)* Quin objecte tan estrany és això?
GUIFRÉ: No ho sabem, però em sembla que l'han portat uns nois estrangers.
DAMA: Quin estrany artefacte? *(Va al costat de la comtessa)*
SOLDAT 1: *(Entrant per l'esquerra)* Senyor, ja arriben els seus fills.

(Per la dreta entren en GUIFRÉ-BORRELL, l'EMMA i en MIRÓ)

GUIFRÉ-BORRELL: *(Entrant per la dreta i fa una reverencia als seus pares)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia, senyora. *(Seu a un banc o a les cadires col·locades a la dreta)*
EMMA: *(Entrant per la dreta i també fa una reverencia als seus pares)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia, senyora. *(Seu a un banc o a les cadires col·locades a la dreta)*

MIRÓ: *(Entrant per la dreta)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia senyora. *(Seu al costat del seu germà i s'adona que no ha fet la reverencia, s'aixeca la fa maldestrament i torna a seure)*
GUINEDILDA: Bon dia, fills, poseu-vos a un costat per veure el judici.
DAMA: *(Sorpresa)* Judici? Però que són dolents, aquests forasters?
GUIFRÉ-BORRELL: *(Milhomes)* A mi ja no m'ho sembla, que siguin perillosos.
MIRÓ: A mi tampoc, fan pinta de simpàtics.
GUIFRÉ: I vosaltres, com ho sabeu?
EMMA: Perquè hem baixat al calabós i els hem fet una visita i hem parlat amb ells.
MIRÓ: Diuen no sé que d'una màquina i un viatge, que no són d'aquesta època.
DAMA: *(Creant "mala maró")* Segurament, deuen ser bruixots, per poder viatjar en el temps.
GUIFRÉ-BORRELL: *(A la DAMA)* Perdoni que li porti la contraria, però em sembla que no són res de tot això que vostè diu.
DAMA: *(Ofesa, perquè no li agrada que li portin la contraria i més un nen)* Ja ho veurem!
SOLDAT 2: *(Entrant i anunciant l'arribada del grup de nois)* Senyor, ja són aquí els estrangers.
GUIFRÉ: Que passin.
SOLDAT 2: *(Als nens i nenes)* No heu sentit?
SOLDAT 3 : *(Amenaçant amb la llança)* Vinga, entreu!
SOLDAT 4: *(Amenaçant amb la llança)* De genolls, ràpid!

(Tots els viatgers del temps es posen de genolls, al costat esquerre, mirant el comte)

ARNAU: Senyor comte, hi ha d'haver una confusió...
GUIU: Nosaltres...
DAMA: *(Tallant a en GUIU)* Silenci! Parla quan et preguntin.
GUIFRÉ: *(S'apropa als nens)* La veritat, és que no fan pinta de ser bruixes i dimonis.
DAMA: *(Creant incertesa)* Vostè no ho sap, però el mal pot disfressar-se de moltes formes.
GUINEDILDA: Fem un prova. *(Als nens)* A veure, vosaltres. Feu algun malefici o algun encanteri.
LAIA: Nosaltres no sabem res, de fer tot això.
NORA: *(Implorant)* De veritat senyora, no som ni bruixes ni bruixots. Ens ha de creure.
GUIFRÉ-BORRELL: Ho veus, pare, com són bona gent?

(En aquest moment sona l'alarma de rellotge de l'ÒSCAR. Tots s'espanten molt. El soldats, molt espantats, apunten amb la seva llança al grup de nens i el COMTE s'ha amagat darrere del seu tron)
GUIFRÉ: *(Treu el cap i parla tremolós)* Què és aquest soroll?
ÒSCAR: Oh, no res! És el meu rellotge.
DAMA: Ho veu, Senyor... Aquest objecte és obra de Llucifer.
GUIFRÉ: *(A la DAMA)* Té raó. *(Als soldats)* Soldats porteu-los a la seva cel·la.
SOLDAT 1: I quin càstig els donem?

DAMA: A altres comtats, els endimoniats, son cremats a la foguera.
GUIFRÉ: Doncs, al nostre farem el mateix. Heu sentit, soldats. Crideu el botxí!
GUIFRÉ-BORRELL i EMMA: *(Implorant)* Però, pare!
GUINEDILDA: Silenci! Fills.
DAFNE: *(Va cap al Comte)* Senyor, com es digui...
GUIFRÉ: *(Ofès)* No sabeu qui sóc? Doncs sóc Guifré el Pilós, comte de Barcelona, comte d'Osona, de Girona, de Cerdanya, de...
AINA: *(Sorpresa)* El Comte Guifré!
ÒSCAR: *(Sorprès)* Però, si aquest comte sortia en una lliçó que vam estudiar fa pocs dies!
GUIU: *(Al·lucinant)* No pot ser... és de carn i ossos.
GUIFRÉ: *(Marcial)* Soldats. Porteu-los al seu calabós. Ràpid!
ARNAU: *(Intentant fer les paus)* Senyor. *(Busca a la seva butxaca)* Tingui, li faig un present, això són unes ulleres de sol.
GUIFRÉ: *(Les mira amb desconfiança)* Per què serveix, això?
ARNAU: Quan surti a fer una batalla i li molesti el sol al ulls, doncs vostè es posa aquestes ulleres, i no tindrà tanta molèstia. Emprovi-se-les.

(El Comte dubta si posar-se-les, però al final ho fa i li agrada aquesta sensació)

AINA: *(Aprofitant el bon ambient que se creat, treu un xiclet i el dóna a la COMTESSA)* Tingui, senyora, això és diu xiclet, té un gust molt bo, i la refrescarà. L'ha de mastegar però no engolir.

(Quan la COMTESSA és a punt de posar-se el xiclet a la boca, la DAMA de companyia, crida)

DAMA: Aturi's, senyora, això pot estar enverinat.

(La comtessa, torna ràpidament el xiclet a l' AINA)

GUIFRÉ: *(Furiós)* Té raó! *(Es treu les ulleres ràpidament, les llança al terra i l'ARNAU les replega)* Soldats, ràpid! Porteu-los al calabós.

(Els nois i noies intenten parlar, alhora amb els Comtes, però són arrossegats d'escena pels soldats. Tots surten per l'esquerra)

GUIFRÉ-BORRELL: *(Surt d'escena molt ofès, per la dreta)* Me'n vaig.
EMMA: Amb tots els meus respectes, pare... me'n vaig. *(Surt d'escena, darrera del seu germà, emprenyada per la decisió del seu pare, amb els braços creuats)*

(En MIRÓ per no ser menys que els seus germans grans, fa el mateix, però com és el petit, els seus moviments han de quedat forçats i a la vegada divertits)

MIRÓ: *(Sortint)* Adéu!

ESCENA 11

GUINEDILDA: *(A la DAMA de companyia)* Gràcies, si no fos per vostè, estaria morta.
DAMA: De res, senyora. *(Reverència)*
GUINEDILDA: *(Al seu espòs)* Estic molt esgotada. Vull anar a descansar. *(Surt per la dreta)*
GUIFRÉ: *(A la seva esposa)* Espera'm estimada, vinc amb tu. *(A la DAMA)* Gràcies per la seva ajuda. Tenim un deute amb vostè. *(Surt per la dreta)*

ESCENA 12

DAMA: *(Sola a l'escena)* Aquests nois, m'acaben de donar una idea. Posaré verí a la beguda de la Comtessa Guinedilda i després que passi un temps prudencial, em podré casar amb el Comte. Tothom sospitarà d'aquests estrangers. *(Riu i treu una petita ampolla)* Unes gotes d'aquest verí i jo seré la propera Comtessa.

(Surt per l'esquerra)

(Entren a l'escena per la dreta el PROFESSOR i l'ALEIX que han estat espiant a la DAMA al seu últim monòleg)

PROFESSOR: Ho has escoltat, Aleix? Aquesta senyora vol enverinar la Comtessa.
ALEIX: Si ningú l'atura, aquesta dona posarà el verí a la beguda i morirà.
PROFESSOR: *(Adonant-se que l' HOME PREHISTÒRIC, ve darrere d'ells)* Oh no... mira!
HOME PREHISTÒRIC: Grrrrr. Vosaltres dos. Jo no trobar la meva cova. Vull la meva cova i vull trobar dona per cuidar-me.
PROFESSOR: *(Caminat cap a darrere)* Sí, és clar que et portarem a la teva cova.
ALEIX: *(Al PROFESSOR)* Professor, hem de trobar els meus amics i sortir d'aquí com sigui.
HOME PREHISTÒRIC: Vosaltres, culpa de tot. Jo fer pum-pum!
PROFESSOR: *(A l'ALEIX)* Quan compti tres, sortirem corrent. Un, dos... tres!
ALEIX: De pressa! *(Surten tots dos corrent per l'esquerra)*
HOME PREHISTÒRIC: *(Sortint darrere d'ells)* Jo fer pum-pum!

ESCENA 13

(Per l'esquerra, entren els soldats acompanyant els nois i noies a un calabós. Tots van lligats de mans i són col·locats al centre de l'escenari. La llum d'un focus zenital representarà la seva cel·la, la resta de l'escena romandrà a les fosques)

SOLDAT 1: *(Posant-los al centre de la llum)* D'aquí no podreu sortir mai.
SOLDAT 2: Sí, sortiran el dia de la seva execució a la plaça del poble.
SOLDAT 3: Vindran de tots el pobles veïns per veure com es cremen a la foguera.
SOLDAT 4: Tan petits i són aprenents de bruixes i bruixots.
DAFNE: *(Protestant)* Nosaltres no som bruixes!
SOLDAT 1: *(A la DAFNE)* Silenci!
SOLDAT 2: Marxem, abans que ens facin un encanteri maligne.
SOLDAT 3: Sí, tens raó.
SOLDAT 4: Sortim i... ràpid.

(Els soldats surten d'escena per la dreta)

ARNAU: No puc creure el que està passant.
ÒSCAR: Doncs ja veus que no és cap mentida.
AINA: *(Quasi plorant)* Jo vull tornar al nostre temps.
NORA: Tots volem sortir d'aquí i tornar a casa, veritat?
LAIA: És clar, que sí!
GUIU: *(desanimat)* Però, ningú no ens pot ajudar.

ESCENA 14

PROFESSOR: *(Treu el cap a l'escena)* Nosaltres us podem ajudar.
ÒSCAR: *(Sorprès)* Professor, què hi fa, aquí?
PROFESSOR: Hem vingut a ajudar-vos a tornar a casa.
DAFNE: Ajudar-nos? *(Buscant l'acompanyant del PROFESSOR)* Vostè i qui més?
ALEIX: *(Entrant)* I jo! Que pensàveu viatjar en el temps, sense mi, eh?
ARNAU: *(Sorprès)* Aleix, quina alegria!
AINA: Professor! Hem de sortir d'aquí...
LAIA ...ens volen portar a una plaça del poble i...
PROFESSOR: Tranquil·la, ho sé tot. Ara, tranquils, que us traurem d'aquesta gàbia.
ALEIX: Com ho farem? Si no tenim les claus.
PROFESSOR: És molt fàcil! Jo a l'escola porto una clau mestra que obre totes les portes. *(Treu una gran clau de la butxaca)* I com que el mecanisme d'aquests cadenats és tan primitiu, això serà bufar i fer ampolles.
ALEIX: *(Agafa la clau mestra i intenta obrir el cadenat de l'ARNAU)* A veure, Arnau, apropa't una mica. *(L'ARNAU ho fa)* Ja està, que fàcil!

ARNAU: Dóna'm la clau. *(L'ALEIX la hi dóna)* Ara tu, Dafne.

(*Així, un per un els nens i nenes són alliberats del seu cadenat i surten del calabós)*

GUIU: Moltes gràcies.
ÒSCAR: I ara què fem?
ALEIX: Hem de tornar al nostre temps.
NORA: Però... com ho farem?
PROFESSOR: És molt fàcil. La màquina la tenim molt a prop nostre, justament a la sala del tron. *(Assenyalant cap dalt)* Així que, vinga, tots a dalt sense fer soroll.

(Comencen a sortir de l'escena per l'esquerra un per un caminant de puntetes)

ESCENA 15

(Pel fons dreta entra a l'escena l' HOME PREHISTÒRIC. Va cap a la cel·la entra i comença a menjar un tros de pa que troba a terra)

HOME PREHISTÒRIC: *(Menjant)* Quina gana! Això semblar la meva casa. Però jo buscar una dona i per aquí no trobar cap dona. *(Comença a tenir son i es queda adormit)* Quina son. Jo trobar una dona per... *(Es queda completament adormit i comença a "roncar")*

(Per la dreta, entren els quatre soldats)

SOLDAT 1: *(Entrant)* Ei, quin soroll tan desagrada-ble!
SOLDAT 2: *(Entrant)* Segur que són aquests bruixots.
SOLDAT 3: *(Mira dintre de la cel·la. Espantat)* Però si només n'hi ha un.
SOLDAT 4: *(Mira espantat la cel·la)* Com que un?
SOLDAT 1: *(No dóna crèdit al que està veient)* Sí, la dama de companyia de la Comtessa tenia raó, tots els bruixots s'han transformat en un monstre pelut.
SOLDAT 2: Vols dir que això, no és una... *(Tremolant per la por)* una... persona?
SOLDAT 3: *(Valent)* Ara ho veurem. *(S'hi apropa i li dóna un cop amb la seva llança)* Endarrere, fill de Llucifer. *(Retirant-se ràpidament per la por)*
SOLDAT 4: Endarrere, fill de Satan. *(Retirant-se ràpidament per la por)*
HOME PREHISTÒRIC: *(Despertant-se)* Qui despertar-me, jo dormir. *(Agafa la seva arma i l'aixeca enlaire)* Grrrr!
SOLDAT 2: *(Li tremola la veu)* Escolta, no té cadenes. *(Retrocedint)* A.. a... això ve cap a nosaltres!
SOLDAT 1: *(Caminant cap a darrere i intentant calmar a l'HOME PREHISTÒRIC)* Hola! Perdoni, ja sé que vostè dormia i nosaltres...
SOLDAT 3: *(Fen-li la pilota)* I nosaltres volíem fer-li un visita i...
HOME PREHISTÒRIC: Vosaltres no ser dones?
SOLDAT 4: *(Mirant-se de dalt a baix.)* Nosaltres no! Som dos homes.

HOME PREHISTÒRIC: Doncs jo voler una dona. Grrr.
SOLDAT 2: *(Al SOLDAT 1)* Està molt enfadat!
SOLDAT 3: *(Molt espantat)* Què fem?
SOLDAT 1: Hem de córrer a la velocitat de les dones, per no saber defensar el calabós com a homes. *(Surt corrent per la dreta)*
SOLDAT 2: No em deixis sol! *(Surt darrere del SOLDAT 1)*
SOLDAT 3: *(Surt darrere del SOLDAT 2)* Espereu-me!
SOLDAT 4: (*Veu que s'ha quedat "sol davant el perill". Falsament simpàtic a l'HOME PREHISTÒRIC)*: Bé sembla que també... he d'anar-me. Jo em quedaria una estona més per parlar amb vostè, però ja ho veu... *(Surt corrents per la dreta)* Socors!
HOME PREHISTÒRIC: *(Perseguint-los)* No escapeu. Jo vull fer-vos pum-pum. *(Surt d'escena)*

ESCENA 16

(L'escenografia torna a convertir-se en la sala del tron. Per la dreta entren els comtes i seuen al seu tron)

GUIFRÉ: *(Passeja preocupat)* Fa estona, que no tinc notícies dels presoners. Encara no em puc creure que siguin bruixes i bruixots.
GUINEDILDA: Doncs ja has vist que han estat a punt d'enverinar-me amb una cosa de color rosa que es deia... xiclet.
DAMA: *(Entrant per la dreta)* Senyors! *(Reverència)* Esteu recuperada, senyora? *(Per la comtessa)*
GUINEDILDA: Sí, més tranquil·la. Si no arriba ser per vostè, jo en aquests moments seria morta.
GUIFRÉ: *(A la DAMA)* La recompensaré, generosament.
DAMA: És la meva obligació. *(Reverència)* I ara vull preparar-li, a la senyora, una beguda que la calmarà i li anirà molt bé. De seguida torno. *(Surt d'escena per la dreta)*
GUIFRÉ: *(Per la DAMA)* Hem de regalar-li un cofre ple d'or i joies. Què et sembla?
GUINEDILDA: És tan generosa i tan bona que no acceptarà res d'or i joies. N'estic segura.

(Per l'esquerra treuen el cap a l'escena els nois i noies i el PROFESSOR)

PROFESSOR: Ho veieu? Aquí dintre tenim la màquina del temps.
ÒSCAR: Com ho farem, per tornar a casa?
ARNAU: Hem de fer-ho quan marxin els comtes.
ALEIX: Doncs espero que sigui ràpid, perquè els soldats deuen estar a punt d'arribar.
DAFNE: Qui arriba és la dama de companyia, aquesta tan repel·lent.
AINA: Sí, per culpa seva encara no podem tornar al nostre temps.
ALEIX: Silenci! Amaguem-nos. *(Tots s'amaguen)*

DAMA: *(Entrant per la dreta)* Ja està, la meva beguda. *(Es recorda que no hi ha posat el verí)* Un moment. *(Va al costat de l'escenari i hi posa unes gotes de verí, que porta amagat a l'interior d'un anell)* Ara, jo seré la propera comtessa. *(Riu)*

(Els noies i noies i el PROFESSOR treuen el cap a l'escena)

PROFESSOR: Heu vist? Si ningú atura aquesta dona, la Comtessa Guinedilda, morirà enverinada.

DAMA: *(Dóna la copa a la comtessa)* Tingui, senyora, que li vagi de gust.

(Quan la comtessa és a punt de beure, entren en GUIFRÉ-BORRELL, l'EMMA i en MIRÓ)

GUIFRÉ-BORRELL: *(Entrant per la dreta i fa una reverencia als seus pares)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia, senyora. *(Seu a un banc o cadires col·locades a la dreta)*

EMMA: *(Entrant per la dreta i també fa una reverencia als seus pares)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia, senyora. *(Seu a un banc o cadires col·locades a la dreta)*

MIRÓ: *(Entrant per la dreta)* Bon dia, pare; bon dia, mare; bon dia senyora. *(Protestant)* Sempre sóc l'últim, Com que sóc el més petit. *(Seu al costat del seu germà i s'adona que no ha fet la reverencia, s'aixeca la fa maldestrament i torna a seure)*

GUIFRÉ: Com esteu, fills?

MIRÓ: Una mica enfadats amb tu.

EMMA: *(Enfadada)* Una mica.... bastant

GUIFRÉ: Enfadats? Però, per què?

GUIFRÉ-BORRELL: Perquè estem quasi segurs que els nois i noies que estan presoners no són aprenents de bruixes i bruixots.

MIRÓ: Són nois i noies com nosaltres, però que no són d'aquest temps d'ara, o alguna cosa semblant.

DAMA: *(Preocupada perquè la comtessa no ha begut de la seva copa)* Senyora, ha de beure ara. Calenta, està millor.

GUINEDILDA: Gràcies.

(Quan és a punt de beure, entren els soldats, molt esverats i sense alè)

SOLDAT 1: *(Entrant per la dreta)* Senyor, els presoners no són al calabós.

SOLDAT 2: *(Entrant per la dreta)* Ja no són uns nens...

SOLDAT 3: S'han transformat en...

SOLDAT 4: Un monstre molt ferotge!

MIRÓ: No, pare, no són monstres!

EMMA: Són unes nenes molt maques.

GUIFRÉ-BORRELL: I els nens són molt simpàtics.

MIRÓ i EMMA: Així que, res de monstres.

GUIFRÉ: La veritat, no sé què pensar. Estic molt confós.

DAMA: (*Veu que la comtessa no ha tastat encara la beguda de la copa, amb el verí)* Senyora, vostè begui i ja veurà que després li vindrà una "soneta", que la deixarà molt relaxada.

GUINEDILDA: Gràcies! Vostè sempre tan amable. *(Intenta beure però és aturada pels crits del PROFESSOR que surt del seu amagatall)*
PROFESSOR: Aturi's! Aquesta copa està enverinada.
DAMA: No li faci cas, aquest deu ser el dimoni en persona.

(La GUINEDILDA, en veure entrar al PROFESSOR s'espanta molt)

ARNAU: *(Entrant a l'escena)* Aquí l'única persona dolenta és vostè.
DAMA: *(A la comtessa)* No li faci cas. Begui ràpid!

(La DAFNE, en GUIU, la LAIA, la NORA, l'ALEIX, l' ÒSCAR i l'AINA, van al costat de l'ARNAU)

DAFNE: *(A la comtessa)* No ho faci senyora!
GUINEDILDA: *(Confosa)* Però jo...

(Tots els nens i nenes parlen a l'hora perquè la GUINEDILDA no es begui el verí)

GUIFRÉ: *(Posant pau)* Un moment, silenci!

(Tothom resta en silenci)

GUIFRÉ: *(Passejant-se d'un costat a l'altre de l'escena. Als viatgers)* Vosaltres, forasters, dieu que la Comtessa Guinedilda, no ha de beure perquè la copa porta verí. És això?
ALEIX, NORA i LAIA Sí, senyor.
GUIFRÉ: *(A la DAMA)* I vostè, senyora, Dama de companyia de la meva esposa i persona respectada i estimada per tota la meva família, dieu que la copa no porta cap verí i que la comtessa pot beure tranquil·la. És això?
DAMA: Això mateix.
GUIFRÉ: Doncs! A qui puc creure, a uns estrangers desconeguts o a una amiga de tota la vida?
GUIFRÉ-BORRELL: Pare, potser aquesta gent tenen raó.
MIRÓ: Si no, per què s'han d'inventar això del verí a la beguda?
EMMA: *(Imitant el seu pare parlant)* Fem una cosa. Si la beguda no té verí, que primer la tasti la dama de companyia, ja que és ella que l'ha portada.
GUIFRÉ: Tens raó. *(A la DAMA)* Tasti-la vostè primer.
GUINEDILDA: *(Imitant-la, amb sorna)* Tingui, abans no es refredi.
DAMA: *(Agafant la copa)* Està bé. *(Intenta beure, però no s'atreveix i llança la copa enlaire)* No penso beure.
GUIFRÉ: *(Enfurismat)* Soldats, porteu-la a la presó.
DAMA: No penso anar a cap presó. *(Enfrontant-se a GUIFRÉ)* A mi cap home pot dominar-me!
(En aquest moment entra l' HOME PREHISTÒRIC i es troba cara a cara amb la DAMA i queda captivat a l'instant)

HOME PREHISTÒRIC: *(Sense deixar de mirar-la)* Grrr. Oh, quina dona més guapa, i està molt bona. *(Colpeja amb la seva branca al cap de la DAMA)* Té, tu seràs la meva dona. *(Li torna a donar un cop)*

DAMA: Què diu aquest monstre? *(Surt corrent per l'esquerra)* Socors!

HOME PREHISTÒRIC: *(A l'ALEIX)* Gràcies, jo trobar la dona de la meva vida. *(Surt darrere de la DAMA de companyia)* Espera'm! Jo fer pum-pum!

ESCENA 17

GUIFRÉ: *(Als nois i noies i al PROFESSOR)* Moltes gràcies per tot.

GUINEDILDA: Gràcies per salvar-me la vida.

MIRÓ: Ja t'ho deia jo, pare, que no eren dolents.

GUIFRÉ-BORRELL: Això ens ha d'ensenyar a no desconfiar de la gent que ve de fora del nostre país.

GUIFRÉ: Sí, fills, teniu raó tots tres. *(Al PROFESSOR)* Què podem fer per vostès?

PROFESSOR: No res, senyor. Nosaltres l'única cosa que volem és tornar al nostre temps.

GUIFRÉ: Doncs ja podeu marxar.

PROFESSOR: Sí, aquí tenim la màquina. *(Comença a tocar botons i a preparar-la per a la tornada a casa)* Aquest... aquí...

(Els nens s'acomiaden dels fills de GUIFRÉ, dels SOLDATS i dels COMTES)

GUIU: *(Als fills dels comtes)* Moltes gràcies per tot**.**

GUIFRÉ-BORRELL: Ha estat molt divertit, veritat?

DAFNE: Ha estat una aventura, al·lucinant.

ÒSCAR: *(Als soldats)* Si ho arribo a saber, us porto unes espases làser com a "La guerra de les galàxies"

SOLDATS: Unes espases de... Què?

ÒSCAR: Bé, és igual. Gràcies.

(Els SOLDATS es miren entre ells perquè no entenen res del que ha dit en ÒSCAR)

NORA: *(A la comtessa)* Nosaltres no podíem canviar la història...

LAIA: ...I a vostè encara li falta molt per defensar el nostre país.

GUINEDILDA: Gràcies a tots, No us oblidarem mai. *(Recordant)* Per cert, qui té un... xiclet per a mi?

AINA: Tingui, jo sempre en porto a sobre. *(L'hi dóna i la comtessa comença a mastegar)*

ARNAU: *(Es treu les ulleres de sol de la butxaca i li dóna al Comte GUIFRÉ)* Tingui, senyor. *(En broma)* Això sí, no pot sortir en cap quadre pintat amb ulleres d'aquestes.

GUIFRÉ: No ho faré. *(El posa les ulleres i fa un gest divertit, imitant a un noi d'ara. Després se les treu i parla amb autoritat)* Guifré el Pilós, i la seva esposa Guinedilda, us donen les gràcies i us recordaran sempre.

PROFESSOR: *(Cridant)* Nens veniu la màquina, ja és a punt de tornar-nos al nostre temps. *(Al*s *Comtes)* Senyors, un cop la màquina comenci a funcionar, allunyeu-vos tant com sigui possible. És una mica perillós.

GUIFRÉ: Així ho farem.

PROFESSOR: Vinga, tots a dins*. (Tots els nens i nenes estan a punt d'entrar a la màquina, però l'ALEIX s'oblidava d'una cosa)*

ALEIX: Un moment. *(Anant al costat del Comte)* Senyor, encara que la tradició diu una altra cosa... *(Remarcant)* que no diré, m'agradaria donar-li una idea per canviar una mica el seu escut d'armes. *(Va cap al SOLDAT 1 que porta un escut de color daurat i treu un retolador vermell de la butxaca)* Com que li falta una mica de color, què li sembla si li posem quatre barres vermelles? *(Pinta les quatre barres de la bandera de Catalunya)* Així. Oi, que és més bonic, així?

GUIFRÉ: *(Mirant com ha quedat l'escut)* Sí, tens raó. A partir d'aquest moment l'escut d'armes del Comte Guifré el Pilós serà aquest.

(Tots aplaudeixen molt contents i l'ALEIX es posa dins de la màquina juntament amb els seus companys. Un cop el PROFESSOR tanca la porta de l'aparell, l'escena s'enfosqueix i els personatges de l'Edat Mitjana surten d'escena. Els soldats ho aprofiten per retirar el tron de la comtessa i el comte *i el banc que han fet servir els seus fills i tots els detalls que representaven aquest període de la història. Quan torna la llum a l'escena són un altre cop al present)*

ESCENA 18

PROFESSOR: *(Obrint la porta de la màquina)* Bé, ja som al nostre temps.

(Tots surten de la màquina)

ÒSCAR: *(Mira el rellotge)* Però si només hem estat al passat uns minuts.

AINA: *(Bufant)* Doncs a mi m'han semblat anys.

ALEIX: No hi ha res com tornar al nostre temps.

DAFNE: Que bé, tornar a casa i menjar una hamburguesa amb patates.

ARNAU: I veure un partit de futbol.

LAIA: També podem escoltar música.

GUIU: I entrar a internet!

NORA: *(Es treu el seu mòbil de la butxaca)* Ara sí tinc cobertura.

(Comença a fer veure que escriu un missatge)

PROFESSOR: Sí, sí, molt bé, podreu fer tot això. Però demà ...tots a l'escola.

TOTS ELS NENS: *(Sortint d'escena per l'esquerra.)* Oh no!

PROFESSOR: Com què no? *(Surt darrera d'ells.)* Veniu! Demà heu de portar una cosa del passat. *(Veu que ningú li ha fet cas)* Escolteu no marxeu, no em deixeu amb la paraula a la boca... escolteu!

ESCENA 19

(En aquest moment, la màquina torna a funcionar i surt d'ella la DAMA de companyia *i darrere d'ella l' HOME PREHISTÒRIC)*

DAMA: Socors! Que algú m'ajudi. *(Baixa al públic per una escala situada al prosceni)*
HOME PREHISTÒRIC: *(Perseguint-la)* Vine, tu, la meva dona. Tu vine amb mi, jo faré pum-pum.

(Baixen al públic i donen una volta pel pati de butaques per tornar a entrar a l'escenari i
amagar-se dintre de la màquina del temps, que tornarà a posar-se en funcionament)

TELÓ

La màquina del professor Armand
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1998 Tarragona